

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului Teaburel Mihail, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 decembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

*Teaburel Mihail Mihail, născut la 29.03.1988,
originar din s. Bleșteni, r-nul Edineț, domiciliat în s.
Zăbriceni, r-nul Edineț*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 18.06.2015 - 22.07.2015;

instanța de apel: 18.08.2015 - 23.12.2015;

instanța de recurs: 15.02.2016 - 23.03.2016.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Asupra admisibilității recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Edineț din 22 iulie 2015, Teaburel Mihail a fost achitat de invinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de către inculpat.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, cet. Teaburel Mihail a fost învinuit de către organul de urmărire penală că, la 10 februarie 2015, aflându-se la domiciliul său din s. Zăbriceni, r-nul Edineț și fiind în stare ebrietate, a inițiat un conflict cu soția sa, Teaburel Ana, în timpul căreia i-ar fi aplicat acesteia mai multe lovituri cu pumnii peste diferite regiuni ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală din 26 februarie 2015 - *contuzia țesuturilor moi ale umărului stâng, antebrațul stâng, fesierul stâng și genunchiul stâng, exprimată prin echimoze și edem a țesuturilor moi care au fost produse prin*

acțiunea traumatică a unui corp dur contodent, posibil la data și circumstanțele indicate și se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Acțiunile descrise mai sus, au fost interpretate de către organul de urmărire penală și apoi de către procuror ca fiind săvârșite de Teaburel Mihail, încadrate în componența infracțiunii prevăzută de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, după indicii - *violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifesta fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei (soția), care a provocat suferințe fizice, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale și sănătății lui Teaburel Ana.*

2.1. În urma aprecierii probelor prezentate atât de partea acuzării, cât și de partea apărării, instanța de fond a ajuns la concluzia, că vinovăția inculpatului nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului, iar în suportul concluziilor sale instanța a invocat că, în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului.

Prin urmare, instanța de fond a constatat că, inculpatul Teaburel Mihail nu poate întruni calitatea specială de subiect al maltratării lui Teaburel Ana. Și prin justificarea probelor expuse, a tras concluzia, că în acțiunile inculpatului lipsesc semnele componenței de infracțiune prevăzută de articolul 201¹ alin. (1) Cod penal, din care considerente Teaburel Mihail, urmează a fi achitat pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de el.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Teaburel Mihail să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, a-i suspenda lui Teaburel Mihail, executarea pedepsei cu închisoarea, stabilindu-i un termen de probă de 3 ani.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că, instanța achitându-l pe Teaburel Mihail în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, s-a bazat doar pe declarațiile inculpatului precum și a martorilor Plevan Marin și Budean Fiodor, în declarațiile cărora fiind divergențe, ignorând declarațiile părții vătămate Teaburel Ana și concluziile medicului legist din 12 februarie 2015 și 26 februarie 2015.

Totodată, a invocat faptul că, inculpatul a dat declarații de fiecare dată diferit, a încercat să se eschiveze de răspunderea penală pentru fapta săvârșită și astfel să inducă instanța în eroare, specificând că necondamnarea inculpatului a insuflat părții vătămate neîncredere în justiție și astfel persoana vinovată a rămas nepedepsită.

3.1. Împotriva sentinței instanței de fond, a declarat apel și partea vătămată Teaburel Ana, prin care a solicitat casarea sentinței, ca fiind una ilegală, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Teaburel Mihail să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (l) Cod penal și condamnat la închisoare în limitele sancțiunii acestei legi.

În argumentarea apelului declarat, partea vătămată, Teaburel Ana a indicat următoarele:

- instanța de fond l-a achitat pe Teaburel Mihail, bazându-și concluzia pe declarațiile inculpatului;
- instanța a negat declarațiile părții vătămate făcute la organul de urmărire penală și în ședința de judecată, concluzia medicului legist privitor la stabilirea (depistarea) a vătămarilor corporale cauzate de către soțul ei, mai mult, că localizarea acestor vătămări demonstrează că ea personal nu le-ar fi cauzat;

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 23 decembrie 2015, au fost admise apelurile declarate de către procuror și de partea vătămată, Teaburel Ana, casată sentința Judecătoriei Edineț din 22 iulie 2015, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit căreia:

- Teaburel Mihail Mihail, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (l) Cod penal și aplicată pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an.

În baza art. 90 Cod penal, instanța de apel a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite lui Teaburel Mihail, sub formă de închisoare pe un termen de probă de 1 an.

4.1. În motivarea deciziei sale, instanța de apel a indicat că, inculpatul Teaburel Mihail la 10 februarie 2015, aflându-se la domiciliul său din s. Zăbriceni, r-nul Edineț și fiind în stare ebrietate, a inițiat un conflict cu soția sa, Teaburel Ana, în timpul căreia i-ar fi aplicat acesteia mai multe lovituri cu pumnii peste diferite regiuni ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală din 26 februarie 2015 - contuzia țesuturilor moi ale umărului stâng, antebrațul stâng, fesierul stâng și genunchiul stâng, exprimată prin echimoze și edem a țesuturilor moi care au fost produse prin acțiunea

traumatică a unui corp dur contodent, posibil data și circumstanțele indicate și se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Acțiunile inculpatului Teaburel Mihail, au fost calificate calificate conform prevederile art. 201¹ alin. (l) Cod penal, cu calificativele: *Violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei /soțial/, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății.*

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului din prima instanță și cea de apel, precum că el nu a comis infracțiunea și le consideră ca fiind o metodă de apărare și o încercare de a se eschiva de răspunderea penală, or ele nu sunt probate prin date obiective, venind în contradicție cu restul probelor administrate pe caz în special cu declarațiile părții vătămate Teaburel Ana și a raportului de expertiză medico-legală nr. 53-D din 26 februarie 2015 și cu declarațiile lui date la urmărirea penală (*f.d.* 9) care au fost citite și analizate în instanța de apel.

Conform declarațiilor date de inculpatul Teaburel Mihail, în instanța de fond și instanța de apel se stabilește, aflarea inculpatului la locul de lucru pe întreaga zi, pe când din declarațiile date la urmărirea penală el a declarat "*...La data de 10.02.2015 în jurul orei 12-00 m-am întors de la serviciu, găsind-o pe soția mea în casă la calculator ...m-am dus în altă odaie unde mă aflam de unul singur și am consumat o sticlă de șampanie...*". Ținând cont de circumstanțele cauzei instanța de apel a respins declarațiile inculpatului date în instanța de fond și instanța de apel, deoarece aceste declarații au fost pregătite și analizate de inculpat după intentarea cauzei penale cu scop de a evita răspunderea penală, pe când din declarațiile date la urmărirea penală se stabilește cu certitudine existența conflictului între Teaburel Ana și Teaburel Mihail.

La fel, instanța de apel a reținut și motivul conflictului, precum și relațiile ostile între aceste persoane pe o perioadă îndelungată. Cu atât mai mult, declarațiile date la urmărirea penală de inculpat, coroborează integral cu materialele cauzei și cu declarațiile părții vătămate.

La numirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea și gradul de pericol social a crimei săvârșite de inculpat, de circumstanțele cauzei și de prevederile art. 61, 75 Cod penal.

Instanța a menționat că, din conținutul infracțiunii incriminate inculpatului se stabilește existența unei pedepse neprivative de libertate care este munca neremunerată și cea privativă de libertate. La alegerea acestei categorii de pedepse este necesar de ținut cont de părerea inculpatului, față de această categorie de

pedeapsă. După cum s-a stabilit din materialele cauzei, inculpatul nu a fost de acord cu învinuirea adusă și categoric respinge cele indicate în rechizitoriu. La fel pe parcursul examinării cauzei nu și-a expus acordul privitor la executarea unei pedepsei sub formă de muncă neremunerată, iar din circumstanțele cauzei se stabilește apariția unor relații ostile între inculpat și partea vătămată nu numai la 10 februarie 2015.

Ținând cont de circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului, instanța de apel a ajuns la concluzia, privind necesitatea aplicării față de inculpat a unei pedepse privative de libertate, însă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendând executarea pedepsei cu închisoarea pe un termen de probă minim.

La individualizarea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de circumstanțele cauzei considerând, că numai pedeapsa închisorii va restabili echitatea socială și va duce la ectarea inculpatului, însă ținând cont de personalitatea inculpatului și de circumstanțele atenuante cum este comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare, instanța a conchis că, inculpatul poate fi corectat fără a executa real această pedeapsă, acordând posibilitate inculpatului de a îndreptăți încrederea acordată prin comportare exemplară și muncă cinstită.

5. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar avocatul Odobescu Ghenadie în numele lui Teaburel Mihail, invocând temeiul expres prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei decizii prin care inculpatul să fie achitat pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de către inculpat.

În motivarea recursului ordinar declarat, avocatul menționează că, declarațiile părții vătămate, Teaburel Ana, sunt calomnioase și că decizia se bazează pe presupuneri.

Totodată, recurentul invocă că, în acțiunile săvârșite de către inculpat lipsește latura obiectivă a infracțiunii incriminate.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către Odobescu Ghenadie în numele lui Teaburel Mihail, solicitând respingerea acestuia, cu menținerea hotărârii contestate, menționând netemeinicia cerințelor solicitate de către recurent, deoarece recurentul solicită reaprecierea probelor, iar un asemenea temei nu se regăsește în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal atestă că, recurentul și-a întemeiat recursul pe temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii. Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (*persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea*).

Însă, din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă că, recurentul critică stabilirea vinovăției inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate și solicită achitarea lui, deoarece în opinia sa, probele administrate la caz și anume declarațiile părții vătămate Teaburel Ana, sunt dubioase și nu sunt suficiente pentru condamnarea inculpatului, iar declarațiile martoriilor Plevan Marin și Budean Fiodor nu au fost luate în calcul de instanța de apel. Deci criticile formulate de către recurent nu conțin indicii unei erori de drept, și deși apărătorul indică temeiul expres prevăzut de lege care prevede declararea recursului ordinar și anume art. 427 alin. (1) pct. (8) Cod de procedură penală - „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, acesta nu invocă nici un argument în această privință, ci doar dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, ceea ce nu cade sub incidența art. 427 Cod de procedură penală.

În acest sens, este de menționat că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1), (2) Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, doar activitatea instanțelor privind aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul, este o competență legală a instanțelor de judecată, care, nefiind temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

Astfel, Colegiul penal va respinge și celelalte argumente ale apărării privind inadmisibilitatea unor probe, or toate probele care au fost puse la baza sentinței de condamnare a inculpatului au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și au fost consemnate în procesul-verbal.

Colegiul reiterează că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, Colegiul reține prin prisma jurisprudenței CEDO (cauza *Rebait și alții* contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995) că „... art. 6 parag. 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.”

Ca urmare, Colegiul conchide că, temeiurile indicate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunilor imputate, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supremem de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului Teaburel Mihail împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Teaburel Mihail Mihail*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Publicarea integrală la **13 aprilie 2016**.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Ion Guzun

Liliana Catan